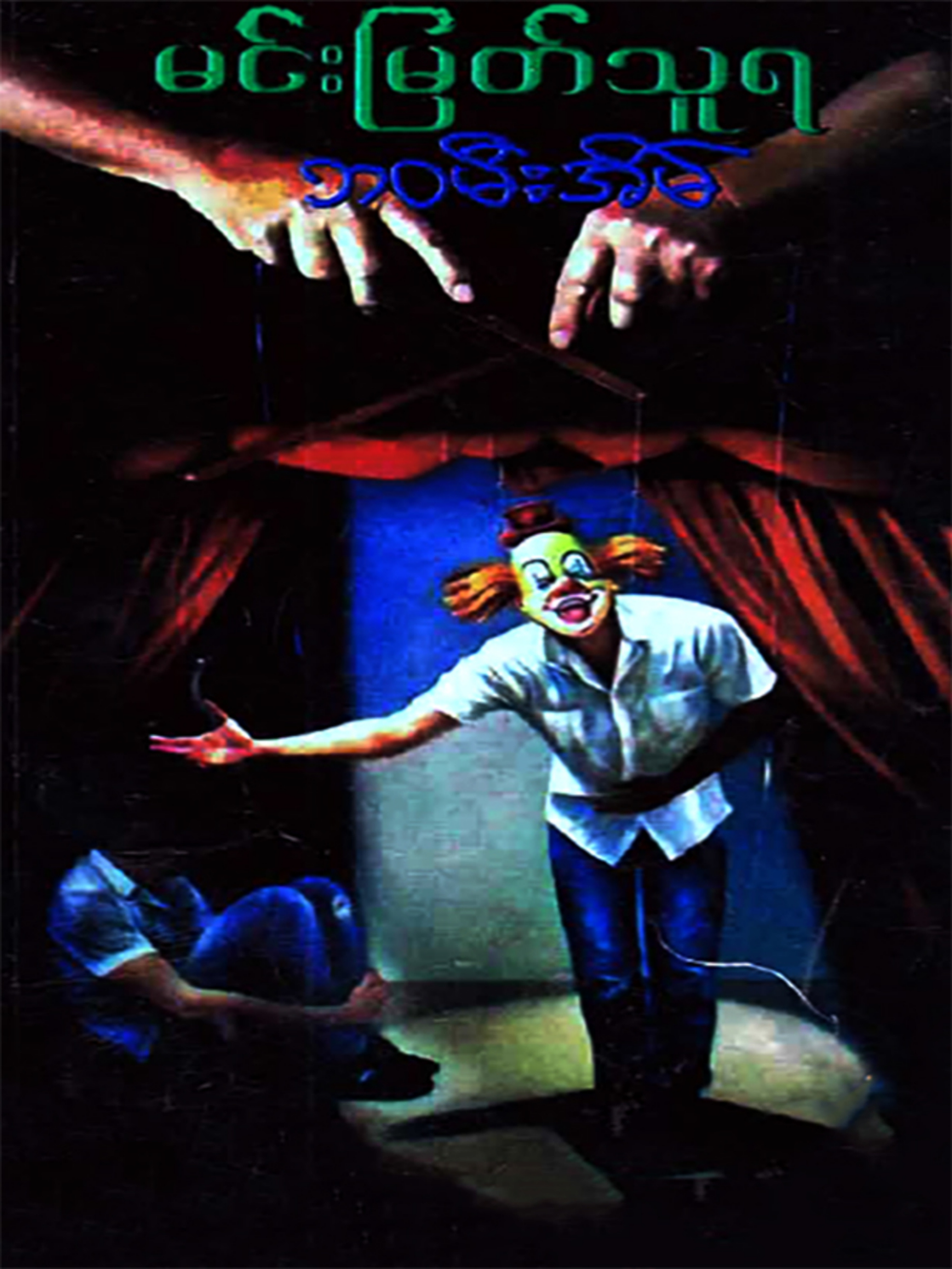
မင်းမြတ်သူ၏

ဘဝဖိုးအိမ်

စည်ကားသော မြို့တစ်မြို့၏ မြို့ပြင်ရှိ ရေကန်ကြီးရှိသောအရပ်တွင် အရိပ်အာဝါသ ကောင်းစွာရရှိသော သစ်ပင်ကြီးများ ရှိ၏။ ထိုသစ်ပင်ကြီးများ ရှိသော အရပ်သို့ ခရီးသည် တင်ကားများ ရပ်နားပြီး အမောအပန်းဖြေ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ထိုအရပ်၌ စျေးသည် များ စည်စည်ကားကား ရှိနေတတ်၏။ ထိုအရပ်၌ စျေးရောင်းလေ့ရှိသော စျေးသည်များ သည် အများအားဖြင့် မြို့ထဲတွင် နေထိုင်သူများ ဖြစ်၏။ စျေးသည်များ သည် မနက်စောစောထပြီး မြို့ထဲမှ လာရောက်ပြီး စျေးရောင်းကြ၏။ ထိုစျေးသည် များ အနက် စျေးသို့ အစောဆုံး လာရောက်ပြီး စျေးရောင်းလေ့ရှိသူမှာ ကောက်ညှင်းပေါင်းသည် လေး မောင်မိုး ဖြစ်၏။ မောင်မိုးသည် ငယ်စဉ်ကပင် မိဘများ ဆုံးပါးသွားသဖြင့် ဆွေမျိုးများ၏ နေအိမ်တွင် လှည့်ပတ်နေထိုင်ရ၏။ သို့သော် မောင်မိုး၏ ဆွေမျိုးများသည် သားသမီးချင်း စာနာသူများ မဟုတ်သဖြင့် မောင်မိုးတစ်ယောက် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခြင်းအမျိုးမျိုးကို ရင်ဆိုင်ရပြီး မခံရပ်နိုင်သည့်အဆုံး တွင် မြို့ပြင်ရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားအဖြစ် ရောက်ရှိသွားလေ၏။

မောင်မိုး ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ နေထိုင်စဉ် ဆရာတော်ကြီးက ကိုယ့်ဒူးကိုယ်ချွန် စိတ်ဓာတ်ရှိအောင် သင်ကြားပေးခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် မောင်မိုးသည် ဆရာတော်ကြီး၏ စကားကို ဦးထိပ်ပန်ဆင်ပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းရှိ ဝေယျာဝစ္စအလုပ်များကို လုပ်ကိုင်ပြီးသည် နှင့် မြို့ပြင် ကားဂိတ်သို့ သွားပြီး ဗယာကြော် ရောင်းလေ၏။ ဗယာကြော်များကို မြို့လယ်စျေးကြီး၌ ဗယာကြော် ရောင်းသော ရန်ကနားဆိုသည့်

ကုလားကြီးထံမှ ယူရောင်းခြင်း ဖြစ်၏။ ရန်ကုန်သည် မောင်မိုးအား သနားသဖြင့် ဗယာကြော်များကို ဈေးလျှော့ပေးလေ့ရှိ၏။ မောင်မိုးသည် နေ့စဉ် ဗယာကြော်ရောင်းပြီး ရရှိသောပိုက်ဆံများကို မစားရက် မသောက်ရက်ဖြင့် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် စုထားလေ၏။ ထိုသို့ ဗယာကြော်ရောင်းချခြင်းဖြင့် နေ့စဉ် တစ်မှူးမျှသော အသပြာကို စုမိသော်လည်း ထိုငွေများ ဖြင့် ဘဝတွင် တိုးတက်ကြီးပွားမည် မဟုတ်မှန်း ရိပ်စားမိ၏။ သူဌေးတစ်ယောက်ဖြစ်ရန် သူမည်သို့ ပြုလုပ်မည်နည်း။ မောင်မိုးသည် သူ၏ ဆရာတော်ထံတွင် သူဌေးဖြစ်ရန် လောကီပညာနှင့်ပတ်သက်သော အဆောင်အယောင်ကို တောင်းလေ၏။ ထိုအခါ ဆရာတော်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး "ဒီမှာ မောင်မိုး အဆောင်လက်ဖွဲ့တွေရှိရုံနဲ့ သူဌေးမဖြစ်နိုင်ဘူးကွ" ဟု မိန့်လေရာ မောင်မိုးက လက်အုပ်ချီပြီး "ဒါဆိုရင် တပည့်တော် သူဌေးဖြစ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဘုရား။ တပည့်တော်က ဆင်းရဲသားဆိုတော့ လူတကာက နှိမ်ချင်ကြတယ်၊ ဆင်းရဲသားဆိုရင် မရှိခိုးနိုးနိုးဆိုပြီး အထင်သေးကြတယ်။ သူဌေးတစ်ယောက်ဆိုရင် အရာရာ အကောင်းမြင်တတ်ကြတယ်။ လူတွေက ငွေရှိတဲ့ သူကိုပဲ အထင်ကြီးကြတယ် ဘုရား။ ဒါကြောင့် တပည့်တော် သိပ်သူဌေးဖြစ်ချင်ပါတယ် ဆရာတော်ဘုရားဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆရာတော်ဘုရားက "ချမ်းသာတဲ့ သူပဲဖြစ်ဖြစ် ဆင်းရဲတဲ့ သူပဲဖြစ်ဖြစ် ပူလောင်ရတာချည်းပဲကွ။ ငြိမ်းချမ်းခြင်း အစစ်အမှန်က ဓမ္မမှာ ပဲရှိတယ်" ဟု ပြောလေ၏။ မောင်မိုးက လက်အုပ်ချီပြီး "တပည့်တော်က လောလောဆယ် မငြိမ်းချမ်းချင်ဘူး ဘုရား။ ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ သူဌေးတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တယ်" ဟု ပြောလေရာ ဆရာတော်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး "ဒါလည်း ဆင်းရဲခြင်းတစ်မျိုးပဲကွယ့်၊ လူဆိုတဲ့ သတ္တဝါကလည်း ခက်တယ်၊ အအေးသောက်ချင်တဲ့ လူကို အပူတိုက်လို့ မရဘူး။ ဒါကြောင့် ကို

ယ်ဖြစ်ချင်တဲ့ ချမ်းသာခြင်းကို အရင် ရှာပြီးမှ ငြိမ်းချမ်းခြင်းကို ရှာဖွေပေတော့" ဟု မိန့်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်မျိုးက "မှန်လှပါဘုရား၊ တပည့်တော် သူဌေးဖြစ်အောင် အရင်လုပ်ချင်ပါတယ်၊ တပည့်တော်ကို ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ အစွမ်းထက်တဲ့ အဆောင်လက်ဖွဲ့တွေကို ပေးသနားပါ" ဟု တောင်းလေ၏။ ဆရာတော်ကြီးက သက်ပြင်းချပြီး

"အဆောင်လက်ဖွဲ့တွေ အားကိုးနဲ့ သူဌေးမဖြစ်နိုင်ဘူး မောင်မိုး။ သူဌေးဖြစ်ချင်ရင် ဇွဲလုံ့လ ဝီရိယအားကိုးပြီး ကိုယ်တိုင် စွမ်းစွမ်းတမံ အလုပ်လုပ်မှ ဖြစ်မယ်ကွယ့်" ဟု ပြောလေရာ မောင်မိုးသည် ဆရာတော်ကြီး၏ မိန့်မှာ ချက် မထူးခြားဘဲ မိမိကြားဖူးနားဝရှိသော စကားသာ ဖြစ်သဖြင့် ဘဝင်မကျဖြစ်ပြီး ပြန်ခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် ကပ္ပိယကြီးထံသို့ ရောက်သောအခါ ဆရာတော်ကြီး၏ မိန့်မှာ ချက်များကို ပြန်လည်ပြောဆိုလေ၏။ ကပ္ပိယကြီးက မောင်မိုး၏ စကားများကို နားထောင်ပြီး "ဆရာတော်ကြီး မိန့်တာမှန်တယ်ကွ၊ လောကမှာ ကြီးပွားအောင်မြင်ဖို့ ကြိုးစားသူတိုင်း အခက်အခဲနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာ သေချာတယ်။ ဘယ်လိုအခက်အခဲနဲ့ ကြုံကြုံ ကြံ့ကြံ့ခံပြီး ရင်ဆိုင်နိုင်မဲ့ ဇွဲလိုတယ်၊ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်တဲ့ အခါမှာ လုံ့လဆိုတဲ့ အားစိုက်ထုတ်မှုမျိုး လိုတယ်။ အားစိုက်ထုတ်မှု မရှိတဲ့ အလုပ်ဟာ ဘယ်လိုမှ အောင်မြင်မှု မရနိုင်ဘူးကွ။ အလုပ်ပြီးစီးဖို့ ဝီရိယလည်း ရှိဖို့ လိုတယ်ကွ။ ငါတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ရွာမှာ ဦးကြီးမောင်ဆိုတဲ့ လယ်ပိုင်ရှင်ကြီး ရှိတယ်။ ဦးကြီးမောင်က စာရင်းငှားဘဝကနေ လယ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်တဲ့ သူပဲ။ ဦးကြီးမောင်ဟာ စာရင်းငှားဘဝတုန်းက လယ်ထဲကို အစောဆုံးရောက်အောင် လာတယ်၊ လယ်ထဲက ပြန်တဲ့အခါမှာ လည်း အခြားစာရင်းငှားတွေထက် နောက်အကျဆုံးဖြစ်အောင် ပြန်တယ်။ ဦးကြီးမောင်က ဝီရိယသိပ်ကောင်းတယ်၊ ဇွဲ လုံ့လလည်း ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် စာရင်းငှားကနေ လယ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်တာပေါ့ကွ၊

သူဌေးဖြစ်ဖို့ ဇွဲလုံ့လ ဝီရိယရှိဖို့ လိုတယ်ဆိုတာ အမှန်ပါကွာ၊ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ စကားကို ဦးထိပ်ပန်ဆင်သင့်ပါတယ်" ဟု ပြောလေ၏။ ထိုနေ့မှစပြီး မောင်မိုးသည် ကြီးပွားအောင်မြင်ရန်အတွက် ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယ အရေးအကြီးဆုံးဟု ယူဆပြီး ကပ်ထူပြားပေါ်တွင် မင်နီဖြင့် ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယဟု ရေးသားပြီး နံရံတွင် ကပ်ထားလေ၏။

******

ထိုနေ့မှ စပြီး မောင်မိုးသည် ကားဂိတ်သို့ အစောဆုံးရောက်အောင်လာပြီး နောက်အကျဆုံးမှ ပြန်လေ၏။ သူသည် ဇွဲအကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားပြီး နေထိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ကားဂိတ်သို့ ခရီးသည်များ ရောက်သည့်အခါတွင် လည်း အခြားသူများ ထက် ဦးအောင်သွားပြီး ဗယာကြော်များ ရောင်းချရန် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ပြောဆို ရောင်းချလေ၏။ ထိုသို့ပြုကျင့်ရခြင်းမှာ မိမိ၏ ဗယာကြော်များ ရောင်းချရစေရန် လုံ့လစိုက်ထုတ်ခြင်းဖြစ်လေတော့၏။

မောင်မိုးသည် ဆရာတော်ကြီး၏ စကားကို ဦးထိပ်ထားကာ နံနက်စောစောထပြီး ကုလားကြီး ရန်ကနားထံသို့ ဗယာကြော်ယူရန် သွားလေ၏။ မောင်မိုးသည် ဗယာကြော်ယူရန် အစောဆုံးရောက်ရှိလာသဖြင့် ရန်ကနားက သဘောကျဟန်ဖြင့် ကြည့်ပြီး "မောင်မိုး ဝီရိယ သိပ်ကောင်းတယ်။ တစ်နေ့ကြီးပွားအောင်မြင်မှာ သေချာတယ်" ဟု ချီးမွမ်းရာ မောင်မိုးသည် ရန်ကနား၏ စကားကို ပီတိများ ဖြာဝေပြီး ပြန်လာခဲ့လေ၏။ မောင်မိုး မြို့ပြင်ကားဂိတ်သို့ ရောက်ပြီး ခဏအကြာတွင် လော်ရီကားကြီးတစ်စီး ထိုးရပ် လာပြီး ကားပေါ်မှ စပယ်ယာတစ်ယော

က် ပြေးဆင်း လာပြီး မောင်မိုးထံမှ ပူပူနွေးနွေးဗယာကြော်များကို ဝယ်ယူလေ၏။

မောင်မိုးသည် မိမိ၏ ဝီရိယအကျိုးကြောင့် ဗယာကြော်များကို ဦးဦးဖျားဖျား ရောင်းလိုက်ရသဖြင့် စိတ်အားတက်ကြွစွာဖြင့် နှင်းမှုံထဲသို့ ငေးမောကြည့်ပြီး ဖောက်သည် များကို စောင့်မျှော်နေလေ၏။ ထိုသို့ စောင့်မျှော်ရင်း တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်တွင် ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယ အားကိုးဖြင့် သူဌေးကြီးမောင်မိုး ဖြစ်ရမည်ဟု တွေးကာ ပီတိဖြာဝေနေ၏။ ထိုအခိုက်မှာ ပင် နှင်းတောထဲ၌ တခွပ်ခွပ် တချွင်ချွင် အသံများကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် မောင်မိုး လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ရာ မပီဝိုးတဝါး အလင်းရောင်ဖြင့် မြင်းများကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။ မြင်းစီးလာသူများ တဖြည်းဖြည်း နီးလာသောအခါ ထိုသူများ သည် ၎င်းနှင့်ရွယ်တူ လူငယ်များ ဖြစ်ပြီး ရှေ့ဆုံးတန်းမှ စီးလာသူမှာ မြို့ပိုင်ကြီးသားဖြစ်ပြီး အနောက်မှ လိုက်လာသူများမှာ စက်သူဌေးသားနှင့် ဆန်ကုန်သည် ကြီးသားဖြစ်၏။ ထိုလူငယ်လေးများ သည် တစ်မြို့လုံးက လူငယ်များအားကျရသူ လူကုံထံလေးများ ဖြစ်ပြီး ၎င်းတို့ စီးလာသော အုန်းခွံရောင်မြင်းကြီးများ သည် စွေးကြီးပေးပြီး ဝယ်ယူထားသော မြင်းကြီးများ ပင် ဖြစ်လေ၏။ မြင်းကြီးကို ရှေ့ဆုံးမှ စီးနှင်လာသော မြို့ပိုင်သားသည် မောင်မိုး၏ ရှေ့တွင် ရပ်တန့်လေရာ ကျန်လူငယ်များ လည်း မြင်းများကို အသီးသီး ရပ်တန့် လိုက်လေ၏။ မြို့ပိုင်သားသည် မောင်မိုးကို အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး "နံနက်စောစော မြူတွေထဲမှာ ဗယာကြော် ရောင်းနေပါလား" ဝီရိယ ကောင်းလှချည်လား၀ွ၊ ဘယ်နဲ့ လဲ မင်း စွေးဦးပေါက်ပြီလား" ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ မောင်မိုးက ကမန်းကတန်းပင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး "ပေါက်ပါပြီခင်ဗျ၊ စောစောတုန်းက လော်ရီကားကြီးတစ်စီး ၀င်လာလို့ စွေးဦးပေါက် ရောင်းလိုက်ရတယ်" ဟု

ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မြို့ပိုင်သားက ကျန်သူငွေးသားများ ဘက်သို့လှည့်ပြီး "ဟဲဟဲ.. ဒါဆိုရင် ငါတို့ လည်း ဗယာကြော်ကို အားပေးလိုက်ကြရအောင်" ဟု ဆိုလိုက်ရာ သူငွေးသားများကလည်း "စားမယ်ဟေ့ ဗိုက်ဆာနေတာနဲ့ အတော်ပဲ" ဟု သံပြိုင်ပြောလေ၏။ မြို့ပိုင်သားသည် ဗယာကြော်များကို သိမ်းကြုံးယူပြီး သူငွေးသားများကို ကမ်းပေးလိုက်၏။ ၎င်းကိုယ်တိုင်လည်း ဗယာကြော်နှစ်ခုကို ပလုပ်ပလောင်းဝါးစားလေ၏။ မောင်မိုးသည် မိမိ၏ ဗယာကြော်များကို အားပါးတရစားသောက်နေသော သူငွေးသားများကို အထင်တကြီး ငေးမောကြည့်နေမိ၏။ ၎င်းတို့ ဝတ်ဆင်ထားသော စပို့ရုပ်ရောင်စုံများ နှင့် အဖြူရောင်ဘောင်းဘီများ သည် အလွန်ကြည့်ကောင်းပြီး အဖိုးထိုက်တန်ပုံ ရ၏။ သူငွေးသားများ ဝတ်ဆင်ထားသော ဖိနပ်များ ပင်လျှင် တန်ဖိုးကြီး ဖိနပ်များ ဖြစ်၏။ ထိုသူငွေးသား လူငယ်လေးများကဲ့သို့ လိုတရပြီး အရာရာပြည့်စုံသော ဘဝမျိုးကို ရယူလိုလှ၏။

မောင်မိုး သူငွေးသားများကို ငေးမောကြည့်နေစဉ် သူငွေးသားများသည် ဗယာကြော်များကို ဗိုက်ကားအောင် စားပြီး ဖြစ်နေလေ၏။ မြို့ပိုင်သားသည် ဗယာကြော်များကို ဗိုက်ကားအောင် စားပြီးနောက် မောင်မိုးဘက်သို့လှည့်ကာ "ငါတို့ ဆာဆာနဲ့ စားလိုက်ကြတာ ဗယာကြော် ဘယ်နှစ်ခုများ စားမိလိုက်လဲ မသိဘူး၊ မင်းရော မှတ်မိလား" ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မောင်မိုးကိုယ်တိုင်လည်း သူငွေးသားများကို ငေးမောကြည့်နေသဖြင့် ဗယာကြော်မည်မျှ စားမိသလဲ မသိချေ။ ထို့ကြောင့် မောင်မိုးက သူငွေးသားများကို မဝံ့မရဲကြည့်ပြီး "ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ဗယာကြော် ဘယ်လောက်စားသလဲဆိုတာ ရေမထားလိုက်မိဘူး" ဟု ပြောလေရာ မြို့ပိုင်သားက မောင်မိုးကို အထင်သေးဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး "တော်တော်ညံ့တဲ့ ကောင်ပဲ၊ ဒါကြောင့်လည်း ဆင်းရဲနေတာကိုး၊ ထားပါတော့

ကွာ၊ ဗယာကြော် အများး ဆုံးစားမိရင် ဆယ်ခုပေါ့။ ဗယာကြော်တစ်ခုကို တပြား ဆယ်ခုဆို ဆယ်ပြား" ဟု ဆိုကာ သူ၏ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲကို လက်နှိုက်ကာ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး "ဟိုက်.. မနက်စောစောမှာ မြင်းထွက်စီးတယ်ဆိုတော့ ပိုက်ဆံ ဘယ်ပါမလဲ" ဟု ဆိုကာ အနီးရှိ သူငွေးသားများကို လှည့်ကြည့်ပြီး "မင်းတို့ မှာ ပိုက်ဆံပါကြလားကွ" ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ သူငွေးသားများက ပိုက်ဆံမပါကြောင်း သံပြိုင် ပြောဆိုကြလေ၏။

ထိုအခါ မြို့ပိုင်သားက "ဆောရီးပဲကွာ၊ ငါတို့ မှာ ပိုက်ဆံ မပါဘူး၊ ဗယာကြော်ဖိုးကို နောက်နေ့မှ ပေးမယ်ကွ၊ ငါတို့ ကို ယုံတယ်မဟုတ်လား" ဟု မေးမြန်း လိုက်လေရာ သူငွေးသားများကို လွန်စွာမှ အထင်ကြီးနေသော မောင်မိုးက "ယုံပါတယ်ဗျာ၊ ယုံပါတယ်။ အစ်ကိုတို့ ကိုမှ မယုံရင် ကျုပ် ဘယ်သူ့ကို ယုံရမှာ လဲ" ဟု ပြော လိုက်လေရာ မြို့ပိုင်သားက "ဒါဆိုရင် ငါတို့ သွားမယ်၊ မနက်ဖြန်မှ ဆုံကြမယ်ဟေ့" ဟု ပြောဆိုကာ မောင်မိုး၏ အနီးမှ ထွက်ခွာသွား၏။

******

နောက်တစ်နေ့နံနက် ချမ်းချမ်းစီးစီး အိပ်ရာထကာစအချိန်၌ မောင်မိုးသည် သူငွေးသားများကို စောင့်မျှော်နေမိလေ၏။ အတန်ကြာသောအခါ သူငွေးသားများ သည် မြင်းကိုယ်စီ စီးနှင်ပြီး မြူထဲမှ ထွက်ပေါ် လာလေ၏။ ယနေ့နံနက် သူငွေးသားအားလုံး အထက်အောက် အဖြူရောင်ဆင်တူ ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် လွန်စွာမှ မျက်စိပဏာရလှ၏။ မောင်မိုးသည် အသားအရေ ဖြူစင်ဝင်းပပြီး အဖြူရောင်ဝတ်စုံများ ဖြင့် လွန်စွာ ကြည့်ကောင်းလှသော သူငွေးသားများကို အထင်တကြီး ကြည့်နေမိ၏။

သူငွေးသားများ သည် မနေ့ကကဲ့သို့ မိမိ၏ ဗယာကြော်များကို အားရပါးရ စားသောက်နေလေ၏။ မောင်မိုးသည် မိမိကဲ့သို့ ဆင်းရဲသားနင်းပြားတစ်ယောက်၏ အကြော်ကို အားပါးတရ စားသောက်နေသော သူငွေးသားများကိုကြည့်ပြီး ဂုဏ်ယူသလိုပင် ဖြစ်မိ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် သူငွေးသားများ သည် ကြီးကျယ်ခမ်းနားသောတိုက်ကြီးထဲတွင် ထိုင်ပြီး အစေခံများ တည်ခင်းသော ဆီးဦးထောပတ်များကို အရသာခံပြီး စားသောက်နိုင်သူများ ဖြစ်၏။ ထိုသူများ သည် မနက်စောစော ချမ်းချမ်းစီးစီးထဲတွင် မိမိ၏ ဗယာကြော်များကို စားသောက်နေကြ၏။ ထိုအရာသည် ဂုဏ်ယူစရာပင် မဟုတ်ပါလား။ မြို့ပိုင်သားသည် ဗယာကြော်များကို ဗိုက်ကားအောင် စားလိုက်ပြီးနောက် ရပ်တန့်လိုက်ပြီး "ဒီနေ့တော့ ငါတို့ စားတာ ဗယာကြော် ၁၅ ခု ကုန်သွားတယ်၊ မနေ့က ၁၀ ခု ဆိုတော့ စုစုပေါင်း ၂၅ ခုပေါ့ကွာ" ဟု ပြောရင်း မြို့ပိုင်သားသည် သူ၏ အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်ကာ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး "ဟင်.. ပိုက်ဆံ တစ်ပြားမှ

မပါပါလား သြော်.. မြင်းစီးအင်္ကျီလဲဝတ်တော့ ကျန်ခဲ့ပြီပေါ့" ဟု ဆိုကာ သူ၏ အနောက်ရှိ သူဌေးသားများ ဘက်သို့ လှည့်ကာ "မင်းတို့ မှာ ပိုက်ဆံ ပါသေးလားကွ" ဟု မေးမြန်းလေရာ သူဌေးသားများက သံပြိုင်မပါကြောင်း ပြောကြလေ၏။

ထိုအခါ မြို့ပိုင်သားက "ဒါဆိုလည်း မနက်ဖြန်မှာ တော့ ဗယာကြော်ဖိုးတွေ ပေးမယ်ကွာ၊ ငါတို့ စားထားတာ အားလုံး ၂၅၃ ရှိသွားပြီ၊ ဘယ်လိုလဲ ငါတို့ ကို ယုံတယ်မဟုတ်လားကွ" ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ သူဌေးသား ပိုက်ဆံပါလားများကို လွန်စွာမှ အထင်ကြီးသော မောင်မိုးက "ယုံပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ က မြို့မျက်နှာဖုံး သူဌေးသားတွေပဲ ဗယာကြော်ဖိုးလောက်တော့ ယုံကြည်ပါတယ်ဗျာ၊ နောက်နေ့မှ ပေးပါ" ဟု ပြောလေ၏။

မောင်မိုးသည် နောက်တစ်နေ့နံနက်သို့ ရောက်သောအခါ သူ၏ ဗယာကြော်ဖောက်သည် သူဌေးသားများကို စောင့်မျှော်နေမိ၏။ ခဏအကြာတွင် သူဌေးသားများ ၏ မြင်းခွာသံများ မြူနှင်းများကြားတွင် ထွက်ပေါ်လာ၏။

သူဌေးသားများ သည် ထုံးစံအတိုင်း မောင်မိုး၏ ဗယာကြော်များကို စားသောက်ပြီး ပိုက်ဆံမပါမြဲ ဖြစ်နေပြန်၏။ မြို့ပိုင်သားက အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်လိုက်ပြီး "ဟာ.. ပိုက်ဆံမှေ့နေပြန်ပြီကွာ၊ မြင်းစီးဖို့ စိတ်လောနေလို့ ပိုက်ဆံ ပါမလာပြန်ဘူး" ဟု ဆိုကာ သူဌေးသားများကို လှည့်ပြီး မင်းတို့ မှာ တော့ ပိုက်ဆံပါမယ်ထင်တယ်" ဟု မေးမြန်းလေရာ သူဌေးသားများက သံပြိုင် " မပါဘူးကွ" ဟု ဆိုလိုက်ရာ မြို့ပိုင်သားက ရယ်မောလိုက်ပြီး "ဟဲဟဲ.. မပါပြန်ဘူးကွ၊ နောက်တစ်နေ့ပေါ့ကွာ ယုံတယ်မဟုတ်လား" ဟု ဆိုလိုက်ရာ မောင်မိုးက "ယုံပါတယ်ဗျာ.. ခင်

ဗျားတို့လို သူဌေးသား ပိုက်ဆံပါလားတွေကို မယုံလို့ ဖြစ်ပါ့မလား၊ ခင်ဗျားတို့ အတွက် အကြော်ဖိုးလောက်က ဘာအရေးလဲ" ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ သူဌေးသားများက "မင်းတော်တယ်ဟု ဆိုကာ တဟားဟား ရယ်မောပြီး မြင်းများကို စီးနှင်ပြီး ထွက်ခွာသွား၏။ မောင်မိုးသည် နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ ဗယာကြော်ဖိုးများ ရတော့မည်ဆိုပြီး လွန်စွာ ပျော်ရွှင်နေလေ၏။ ထို့ကြောင့် မြူနှင်းများ ဝေနေသောအရပ်သို့ မျှော်လင့်တကြီး စောင့်မျှော်နေပြန်၏။ ထိုသို့ မျှော်လင့်တကြီး စောင့်မျှော်နေသောနေ့မှ သူဌေးသားများ နောက်ကျပြီး ရောက်မလာနိုင်သေး။ မောင်မိုးသည် စိတ်စောပြီး နှင်းတောထဲသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေ၏။ ထိုစဉ် လော်ရီကားကြီးတစ်စီး ရောက်လာသဖြင့် ဗယာကြော်များကို ရောင်းလိုက်ရသေး၏။

******

လော်ရီကားကြီး ထွက်ခွာသွားသောအခါမှ ပင် အဝေးမှ မြင်းခွာသံများကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် မောင်မိုးသည် စိတ်လှုပ်ရှားပြီး နှင်းထဲသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ရာ သူဌေးသားများ ၏ မြင်းများကို တွေ့လိုက်၏။ မောင်မိုးသည် ဘယာကြော်ဖိုးများ ရရှိတော့မည်ဆိုပြီး ပျော်ရွှင်နေလေ၏။ သို့သော် သူ မျှော်လင့်သကဲ့သို့ သူဌေးသားများ ၏ မြင်းများ ရပ်တန့်မသွားဘဲ ဆိုင်ကိုကျော်ပြီး မြင်းများကို ဖြတ်သန်းသွားလေ၏။ မောင်မိုးသည် သူဌေးသားများ ယနေ့နံနက် ဗယာကြော်မစားလိုသဖြင့် မိမိထံသို့ မဝင်ရောက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိသွားလေ၏။ ယနေ့နံနက် ဗယာကြော်ဖိုးများ ရမည်ဟု ယူဆပြီး ပျော်ရွှင်နေသော မောင်မိုး၏

အိပ်မက်များ ပျက်ပြယ်သွားလေ၏။ သူဌေးသားများ သည် ယနေ့ ဗယာကြော် မစားဖြစ်သော်လည်း သူ၏ ဗယာကြော်ဖိုးများကို သတိရသင့်သည် ထင်၏။ သို့သော် သူဌေးသားများ သည် အလုပ်တာဝန် များလွန်းသဖြင့် မိမိ ဗယာကြော်ဖိုးများကိုပေးရန် မေ့လျော့နေပုံရ၏။

နောက်တစ်နေ့တော့ မိမိ ဗယာကြော်ဖိုးများ ရရှိမည်ထင်မိ၏။ သို့သော် နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ၌ လည်း သူဌေးသားများ သည် သူ၏ ဗယာကြော်ကို မစားတော့ဘဲ မြို့ထဲသို့ ဝင်သွားပြန်၏။ မောင်မိုးသည် သူ၏ ဆိုင်ကို မမြင်ဟန်ဖြင့် မြို့ထဲသို့ မြင်းစီးပြီး ဝင်ရောက်သွားသော သူဌေးသားများကို နားမလည်ဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ကြည့်မိ၏။ သူဌေးသားများ အနေဖြင့် ဗယာကြော် မစားချင်သော်လည်း သူ၏ ဗယာကြော်အကြွေးကို သတိရသင့်သည် ထင်၏။

မြို့ပိုင်သား မေ့လျော့နေလျှင်ပင် ကျန်သူဌေးသားများ သတိရသင့်၏။ သူတပါး၏ အကြွေးကိုရယူပြီးလျှင် ပြန်လည်ပေးဆပ်ရမည် မဟုတ်ပါလား။ ဗယာကြော်ဖိုး ငွေတစ်ကျပ်သည် သူဌေးသားများ အတွက် ပြောပလောက်စရာ မရှိသော်လည်း မိမိအတွက်မူ တစ်ကျပ်မျှသော အသပြာသည် တန်ဖိုးရှိလှ၏။ မောင်မိုးသည် ထိုအကြောင်းကို ဗယာကြော်သည် အဘိုးကြီးရန်ကနားအား ပြောပြသောအခါ ရန်ကနားက သက်ပြင်းချပြီး မင်းရဲ့ ဗယာကြော်ဖိုး ပိုက်ဆံတွေ အလိမ်ခံလိုက်ရပြီ၊ ဒီကောင်တွေ မင်းကို လိမ်သွားပြီ" ဟု ဆိုလိုက်ရာ မောင်မိုးက နားမလည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ပြီး သူတို့ က သူဌေးသားပိုက်ဆံပါလားတွေဗျ၊ သူတို့ အတွက် ငွေတစ်ကျပ်က ဘာတန်ဖိုးရှိလို့ လဲ။ ကျုပ်ကို လိမ်စရာလား" ဟု ရေရွတ်လေရာ ရန်ကနားက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး "အပေါ်ယံကြည့်ရင်တော့ မင်းအခု ပြောသလို ဟုတ်တယ်ကွ၊ ဒါပေမဲ့ သူဌေးသားတွေက မ

ငးလို ဆငးရဲသားနငးပြားတစ်ယောက်ကို လိမ်ရတာ အရသာ တွေ့နေကြတယ်၊ သူတို့ ဟာ ဘဝမှာ ပြီးပြည့်စုံနေတော့ သူတို့ ရဲ့ စိတ် ပျော်ရွှင်ရေးအတွက် မင်းလို ဆင်းရဲသား ဈေးသည် လေးတစ်ယောက် ကို လိမ်ညာလှည့်ဖြားပြီး အရသာခံကြတာကွဟု ပြောဆိုလေရာ မောင် မိုးသည် မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ် လိုက်လေ၏။ ယခင်က သူ ဌေးသားပိုက်ဆံပါလားများကို မိမိ အလွန်အထင်ကြီး၏။ သူဌေးသားများ ၏ လုပ်ရပ်မှန်လျှင် အရာရာမှန်ကန်သည် ဟု ယူဆ၏။ သူဌေးသားတွေ လုပ်သမျှ အရာရာ တင့်တယ်သည် ဟု ထင်မြင်၏။ ယ ခု သူဌေးသားဆိုသူများ သည် မိမိလို ဆင်းရဲသားလူငယ်တစ်ယောက်၏ ဘိန်းမှန့်ကိုပင် လိမ်ညာလှည့်ဖြားပြီး စားသောက်၏။ ထိုသို့ဆိုလျှင် သူ ဌေးသားဆိုသူများ သည် ဘာမှ မဟုတ်သည့် လူများ ပါလား... မောင်မိုး က မယုံနိုင်လွန်းသဖြင့် ငင်းတို့ လုပ်ရပ်ကို ရန်ကနားအား ဖွင့်ဟလိုက် ၏။

"ရန်ကနားရယ်... သူတို့ ကို ကျုပ် အရင်က သိပ်အထင်ကြီးတာဗျ၊ ငွေတစ်ကျပ်ဆိုတာ သူတို့ အတွက် တန်ဖိုးမရှိပေမဲ့ ကျုပ်တို့ အတွက် တော့ အများကြီး တန်ဖိုးရှိတယ်လေ။ ကျုပ်ကတော့ သူတို့ ကို အထင်ကြီးပြီး လေးစားလိုက်ရတာဗျာ။ သူတို့ ရဲ့ ဘဝကိုလည်း တိတ်တ ခိုး အားကျနေရတာ၊ ဒီလိုသာဆို သူဌေးသား ပိုက်ဆံပါလားတွေဟာ ပို က်ဆံရှိတာကလွဲလို့ ဘာတန်ဖိုးရှိမှာ လဲ။ လူတွေကို ဒုက္ခပေးပြီး စိတ်ဆ ငးရဲအောင် မလုပ်သင့်ပါဘူးဗျာ၊ သူတို့ မိဘတွေက ဂုဏ်သရေရှိလူကြီး လူကောင်းတွေလေ။ သူတို့ လည်း မိကောင်းဖခင်သားသမီးတွေ မဟုတ် လား" ဟု ဆိုလိုက်ရာ ရန်ကနားက ဗယာကြော်ခြင်းကို ရပ်နားလိုက်ပြီး တဟားဟား ရယ်မောကာ

"ဟား ဟား ဟား သူတို့ မိဘတွေကို ဂုဏ်သရေရှိလူကြီးလူကောင်း

တွေလို့ မင်းကို ဘယ်သူပြောသလဲ။ ပိုက်ဆံရှိတိုင်း ဂုဏ်သရေရှိတာလား၊ အချို့သောလူတွေဟာ ပိုက်ဆံတွေအများကြီး ရှိပေမဲ့ သိပ်ပြီး ယုတ်မာရိုင်းစိုင်းတယ်၊ စာနာထောက်ထားမှု ကင်းတယ်၊ ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်တဲ့ အသိဉာဏ်နည်းတယ်၊ လောကမှာ ငွေရှိတိုင်း ဂုဏ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ ငါသိမြင်သလောက်တော့ ဒီမြို့က မြို့ပိုင်မင်းနဲ့ စက်သူဌေးဟာ အသိဉာဏ် သိမ်ဖျင်းပြီး အောက်တန်းကျတဲ့ သူတွေပဲ။ သူတို့ သားသမီးတွေလည်း ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲဖြစ်ဖို့ များ တယ်။ သားသမီးမကောင်း မိဘခေါင်းဆိုတဲ့ စကားလည်း ရှိတယ် မဟုတ်လား" ဟု ပြောလေ၏။

မောင်မိုးသည် မြို့ပိုင်မင်းနှင့် စက်သူဌေးများ ၏ မကောင်းကြောင်းကို ဘဝတွင် ပထမဆုံး ကြားလိုက်သဖြင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားလေ၏။ ၎င်းတို့ ၏ အလှူအတန်းရက်ရောပုံ၊ ဘုရားဒါယိကာ ကျောင်းဒါယိကာတို့ အဖြစ် ထင်ရှားကျော်ကြားပုံတို့ ကို ပြန်လည် မြင်ယောင်လာ၏။ ထိုသူများ သည် ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းများ မဟုတ်တော့ဟု ရန်ကနားက ဆိုပြန်လေ၏။

မောင်မိုးသည် ယခင်ကဆိုလျှင် ငွေကြေးချမ်းသာသူများကို အလွန်ပင် အထင်အမြင်ကြီး၏။ ၎င်းတို့ သည် သာမန်လူများ ထက် အတွေးအခေါ်သာလွန်ပြီး ထောက်ထားညှာတာတတ်သောကြောင့် ငွေကြေးချမ်းသာရသည် ဟု ထင်မြင်၏။ ယခုတော့ သူဌေးသားများ ၏ အနိုင်ကျင့်စော်ကားသော လုပ်ရပ်ကြောင့် ၎င်းတို့ ကို အထင်ကြီးခြင်း မရှိတော့ချေ။ မိမိကဲ့သို့ ဆင်းရဲသား နင်းပြားတစ်ယောက်ကို စော်ကားမော်ကားမပြုသင့်ဟု ထင်မြင်၏။ သူသည် တွေးရင်း ဆင်းရဲသား နင်းပြားဘဝကို ရင်နာလာ၏။ ဆင်းရဲလွန်းသောကြောင့် စော်ကားခံရခြင်း ဖြစ်၏။ ဆင်းရဲခြင်း မရှိလျှင် စော်ကားမော်ကားခြင်း ရှိတော့မည်မဟုတ်။ မောင်မိုးသည် တွေးရင်း ချမ်းသာကြွယ်ဝချင်စိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်

လာ၏။

ထို့ကြောင့် တက်ခေါက်လိုက်ရင်း "တောက်.. ဒါတွေအားလုံးဟာ ကျုပ် ဆင်းရဲလို့ ဖြစ်တာဗျ။ ကျုပ်ချမ်းသာရင် ဒီလိုဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ" ဟု ဆိုလေ၏။ ရန်ကနားက သဘောတူဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး "ဟုတ်တယ် ဆင်းရဲတဲ့ သူဟာ ပိုပြီး အနှိမ်ခံရတတ်တယ်။ လူတွေဟာ ဆင်းရဲတဲ့ လူနဲ့ အပေါင်းအသင်းလုပ်ရတာထက် ချမ်းသာတဲ့ လူကို အပေါင်းအသင်းလုပ်ရတာ ပိုဂုဏ်ယူကြတယ်၊ ဆင်းရဲတဲ့ လူနဲ့ အပေါင်းအသင်းဖြစ်ရတာကို ဂုဏ်ငယ်တယ်လို့ တောင် ထင်တတ်ကြတယ်။ ဒါဟာ လူ့သဘာဝပဲကွ" ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ မောင်မိုးက လက်သီးဆုပ်ပြီး "ရန်ကနားပြောတာ သိပ်မှန်တယ်ဗျ။ ဒီလိုကြောင့်လည်း ကျုပ်သူဌေး ဖြစ်ချင်တာပေါ့ဗျ။ ကျုပ် သူဌေးဖြစ်ချင်လွန်းလို့ ဆရာတော်ကြီးစကားကို ဦးထိပ်ပန်ဆင်ပြီး ဇွဲလုံ့လဝီရိယထားပြီး အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ အလုပ်ကို ဘယ်လိုကြိုးစားလုပ်လုပ် တစ်နေ့ တစ်မူးလောက်ပဲ အပိုစုမိတယ်ဗျ။ ဒီ တစ်မူးလောက်နဲ့ ဘယ်လိုမှ သူဌေး မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ" ဟု ဆိုလိုက်ရာ ရန်ကနားက ဗယာကြော်ဗန်းကို သိမ်းလိုက်ရင်း "စုပါများ ရင် တောင်ပို့ဖြစ်နိုင်တယ် ဆိုတဲ့ စကားလည်း ရှိပါတယ်ကွာ၊ အားမလျော့ပါနဲ့ အချိန်တန်ရင် နားပိန်ကန်မှာ ပါ ဇွဲမလျော့ပါနဲ့ " ဟု အားပေးစကား ပြောလိုက်ရာ မောင်မိုးက လက်သီးဆုပ်ပြီး "ဇွဲကိုတော့ လုံးဝ မလျော့ခဲ့ပါဘူး။ ဈေးရောင်းတဲ့ နေရာကို ဝီရိယအပြည့်နဲ့ အစောဆုံး ရောက်အောင်သွားတယ်၊ လုံ့လ ဆိုတဲ့ အားစိုက်ထုတ်မှုတွေလည်း လုပ်တယ်၊ ဈေးဝယ်တွေကို တတ်စွမ်းသမျှ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ပြောဆိုပြီး ရောင်းလွန်းလို့ ဈေးသည် အချင်းချင်းကတောင် ကျုပ်ကို အမြင်ကတ်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲ ကြိုးစားကြိုးစား တစ်နေ့ကို တစ်မူးထက် ပိုမစုနိုင်ပါဘူး ရန်ကနားရယ်

။ ဒီလောက် စုမိရုံနဲ့ သူဌေးမဖြစ်ဘူးဆိုတာလဲ ကျုပ်သိတယ်၊ ဒါကြောင့် ရန်ကနားဆီမှာ သူဌေးဖြစ်နည်းရှိရင် ပြောပါဗျာဟု မေးမြန်းလေရာ ရန်ကနားက မျက်မှောင်ကြုတ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး

"ငါ ငယ်ငယ်တုန်းက မင်းလိုပဲ သိပ်ချမ်းသာချင်တာကွ၊ ချမ်းသာဖို့ နည်းလမ်းတွေကိုလည်း ရှာကြံပြီး တတ်စွမ်းသမျှ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါဘယ်လို ကြိုးစားကြိုးစား မချမ်းသာပါဘူးကွာ၊ တစ်နေ့တော့ လူပုံတော်ပညာရှိကြီးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့လို့ မေးမြန်းကြည့်တော့မှ ငါမချမ်းသာတဲ့ အကြောင်းကို ရိပ်စားမိတော့တယ်။ အဓိက အတိတ်ကံကွ၊ အတိတ်ကံမပါရင် ဘယ်လိုမှ မချမ်းသာနိုင်ဘူး၊ ဒီအချိန်ကစပြီး ငါဟာ သူဌေးကြီးဖြစ်ချင်တဲ့ စိတ်၊ မိန်းမလှလေးတွေ ယူချင်တယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကို မေ့ဖျောက်ပြီး ဗယာကြော်သည် ဘဝကို ခံယူလိုက်တာပဲ။ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်ကျေနပ်ရင် နေတတ်စရာ ကောင်းပါတယ်ကွာ" ဟု ပြောလေ၏။ ရန်ကနား စကားကြောင့် မောင်မိုးသည် အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သက်စွာ စဉ်းစားနေပြီးမှ စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် "အတိတ်ကံဆိုတာ တော်တော်ကြောက်ဖို့ ကောင်းတာပဲ၊ ငါ့မှာ လည်း အတိတ်ကံမပါရင် ဘယ်လိုလုပ် ချမ်းသာကြွယ်ဝတော့မှာ လဲ၊ ရန်ကနားလို ဆင်းရဲနေမှာ ပေါ့၊ လူ့ဘဝမှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှ လူရာဝင်မယ်၊ လူအများ ရဲ့ ကြည်ညိုလေးစားခြင်း ခံရမယ်၊ ဒီအတိုင်း ဆိုရင်တော့ တစ်သက်လုံး အောက်တန်းနောက်တန်းကျတော့မယ်။ ဘဝဆိုတာ ဒုက္ခဆင်းရဲပါလား" ဟု ရေရွတ် လိုက်လေ၏။

******

မောင်မိုး၏ စိတ်ဓာတ်များ ထိုအချိန်ကစပြီး ကျဆင်းသွားလေ၏။

သူသည် ဇွဲလုံလ ဝီရိယကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး အလုပ်ကြိုးစား လုပ်ကိုင်ပုံများကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာ၏။ ထိုအလုပ်များ ၏ အကျိုးဆက်ကို တွေးတောပြီး မကောင်းမြင်စိတ်များ လည်း ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

"ငါဟာ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ စကားကို ဦးထိပ်ပန်ဆင်ပြီး ဇွဲလုံလ ဝီရိယနဲ့ ဗယာကြော်တွေယူပြီး ကားဂိတ်ကို အစောဆုံးရောက်အောင် လာရောင်းတယ်။ တတ်နိုင်သမျှ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာတွေ ပြောပြီး ကိုယ့်ဗယာကြော်တွေရောင်းရအောင် ကြိုးစားတယ်၊ ဒီလို ကြိုးစားနေလို့ ဘဝတူစျေးသည် တွေထက်ပိုပြီး ရောင်းရတယ်၊ ဒီလိုရောင်းရတဲ့ အတွက် စျေးသည် အချင်းချင်းတောင် ငါ့ကို နာမလိုဖြစ်ကြတယ်။ ဘဲဥပြုတ်ရောင်းတဲ့ ဒေါ်တင်စိန်ကြီးကတောင် ငါ့ကို သရဲမရဲ စီးနေတဲ့ ကောင်လို့ ပြောတယ်။ ဒီလိုကြိုးစားတဲ့ အတွက် တစ်နေ့ကို ငွေတစ်မူးထက် ပိုမစုမိဘူး။ တစ်မူး စုမိရုံနဲ့ သူဌေးမဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်။ ဒီလိုကြိုးစားလို့ လည်း ဘဝတူ စျေးသည် အချင်းချင်းကတောင် ငါ့ကို မနာလိုဖြစ်ကြတယ်။ ငါ့ဘဝမှာ အတိတ်ကံမပါရင်တော့ ဘယ်လို ချမ်းသာတော့မှာ လဲ၊ ဘဝတစ်ခုလုံး ဆင်းရဲသား နှင်းပြားဘဝနဲ့ နေထိုင်ရတော့မှာ ပဲ၊ အတိတ်ကံမပါရင် မိုးပုံအောင် ဘယ်လောက်ပဲ ကြိုးစား မချမ်းသာနိုင်ဘူးဆိုတာ အမှန်ပါပဲ။ အတိတ်က ကံကို ဒီဘဝထက် ပိုကောင်းလာအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ" ဟု စိတ်ပျက်လက်ပျက် တွေးတောနေမိ၏။

ထိုနေ့မှ စပြီး မောင်မိုးသည် ကားဂိတ်သို့ နောက်ကျပြီးမှ ရောက်ရှိသွားလေ၏။ ထိုအခါ စျေးသည် များ သည် မောင်မိုးကို အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်ပြီး "ကြားသားမိုးကြိုး ဒီနေ့ မောင်မိုးနောက်ကျပြီး ရောက်လာပါလား" ဟု ရေရွတ်ကြလေ၏။ မောင်မိုးသည် ယခင်က ကားဂိတ်သို့ အစောဆုံးရောက်အောင် လာပြီး နောက်အကျဆုံးမှ ပြန်သော်လည်း ယ

နေ့ မှောင်ရီသန်းစပြုသည် နှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ပြန်ရန်ပြင်ဆင်လေရာ ဈေးသည် များက "အစောကြီး ပြန်တော့မလား၊ ကားတွေ ဝင်ဦးမယ်လေ၊ နေမကောင်းလို့ လား၊ ဆရာတော်ကြီး ဆူလိုက်လို့ လား" ဟု တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဝိုင်းဝန်း မေးမြန်းကြလေ၏။ မောင်မိုးက ဈေးသည် များ ၏ အမေးကို မဖြေဘဲ ခေါင်းကိုသာခါယမ်းပြီး ထွက်ခဲ့လေရာ ဈေးသည် များက နားမလည်ဟန်ဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ မောင်မိုးသည် ယခင်က ကားဂိတ်တွင် ဈေးရောင်းသောအခါ ကားတစ်စီးရောက်လာသည် နှင့် ဦးစွာပြေးပြီး သူ၏ အကြော်များကို အားတက်သရောရောင်းချလေ၏။ ယခုအခါတွင် မူ မောင်မိုးသည် ပျင်းရိပျင်းတွဲ ဈေးရောင်းနေပြီး ကားများ မလာသည့်အခါ ငူငုငိုင်ကြီး ထိုင်မှိုင်နေလေ၏။ ထိုအချိန်မှ စပြီး မောင်မိုးသည် မျှော်လင့်ချက်ပျောက်ဆုံးသွားပြီး ကြိုးစားချင်စိတ်လည်း ကုန်ဆုံးသွားလေ၏။ မိမိ၌ အတိတ်ကံမပါလျှင် ကြီးပွားတိုးတက်မည်လမ်း ရှိမည် မထင်တော့ချေ။

******